

10) Cesta do školky

Bylo mlhavé ráno a Martin u snídaně mezi jednotlivými sousty vzlykal: „Ale mně ... se tam ... nebude líbit.“

Tedy šel poprvé do školky. Skoro celý den s námi nemluvil. Marně jsem domlouvala, přesvědčovala. Jako by vodopád mých slov protekl daleko od jeho uší. Se strachem jsem očekávala druhý den. Ráno proběhlo báječně, o školce nepadlo ani slovo. A na cestě už suverénně odbočil k mateřské škole a trochu přezíravě pohodil hlavou k jeslím: „Tam už nebudeme chodit, vid’? To je jenom pro mrňata.“ A já jsem jen polkla úžasem, jak mi za ten jediný den povyrosl.

Dnes už je o dva roky starší a postoupil do poslední předškolní třídy. Ráno mi pomáhal připravovat bačkory, kalhotky, pyžama a kapesníky, neboť první cesta do školky čekala naše malé. Budovu už trochu znali, chodívali jsme tam pro Martina, ale kouzelný svět hraček a stolků pozorovali vždy jen z dálky velkým skleněným oknem.

Vláčím obrovskou tašku věcí a vedle v deskách se ukrývají všechna potřebná razítka, dotazníky, lékařská potvrzení, která dnes musíme odevzdat.

Po cestě ještě Hanka odbočila na známou cestu do jeslí, ale když ji Martin přivedl zpět, se smíchem prohlásila: „Já sem to spletla.“ A rozběhla se s bráškou novým směrem.

U branky jsme potkali soudružku učitelku. Usmála se na děti, zeptala se na jména a konstatovala, s malinkým nádechem úlevy, že trojčata nejsou úplně stejná, že je docela dobře rozeznají.

„A nebudou plakat?“

„Já doufám, že ne, ale záruční list bych na to dát nemohla.“ V šatně si děti vyhledaly své obrázky a po menším zmatku s převlékáním se hrnuly dovnitř. Jen Hanka si ještě vyžá-

dala své tři pusinky. Zuzka to odbyla jednou letmou a Jirka už byl dávno za dveřmi. Přes sklo jsme jim zamávali a pak Martin s pohledem ostříleného starousedlíka zamířil po schodech do čtvrté třídy.

Vlastně už jen rok nás dělí od chvíle, kdy do naší rodiny vstoupí psaní, čtení, počty, úkoly a jiné školní radovánky. Nedávno mě jedna maminka dvojčat ujistila, že to vůbec není snadné období, a já jí to docela věřím.

A tak pokud bych si někdy přála, aby se zastavil čas, bylo by to právě teď. Děti už odrostly plenám, jsou samostatné a ještě i mazlivé a důvěřivé. Lze se s nimi domluvit a svým pohledem mi otvírají cestičky do dětského světa. Jsou neodolatelné svou radostí ze hry a ze života. Rozdávají si smích mezi sebou, rozdávají ho i nám. Mám jich stále ještě plné ruce, ale každým rokem se mi teď už budou o kousek vzdalovat, každým rokem bude zesilovat jejich osobnost, až jednoho dne zvítězí i nad naší rodičovskou autoritou. Bojím se té chvíle, a přece vím, že musí přijít. Dokonce je velmi důležitá pro samostatnost a schopnost orientovat se v životě. A já doufám, že i v té chvíli bude mezi námi dost lásky na pochopení, důvěru a ohleduplnost. A jsem ráda, že mezi onou chvílí a dneškem stojí ještě několik let starostí, práce a dětského smíchu.